

Tom Coolman: Mijn Verhaal

Tom Coolman

Mijn verhaal

"I did my best"

Part 1 - English

Part 2 - Nederlands

Tom Coolman: Mijn Verhaal

Op deze website is onze hele familie
geschiedenis te vinden.

Gigengack genealogy

<http://history.gigengack.nl/>

Tom Coolman: Mijn Verhaal

Tom Coolman

*I started my life,
with comfort and love,
where problems were shared,
and facts were accepted.*

*Then I learned,
I felt,
I knew,
that there was more beyond the
horizon.*

*So I packed our gear,
and we were away,
to a future with open skies,
and room to move.*

*We found the unexpected
a great land,
a vast land,
but it did have its limitations.*

*Now, the fight for the future had
begun, and we were ready to
succeed.*

*The fight was long, and not easy,
When at times worn out, there
was always a door open to return
- it would have meant failure -
and failure has no future.*

*And with all that, life still went
on
The family all important
the home they reside,
And the friends they acquired,
And learned to appreciate.*

*There were big hurts and small,
Sometimes I was standing quite
tall,
with achievements that showed a
result.*

*I now live a life,
Of comfort and love,
Where the moments are shared,
And I know it was all
worthwhile.*

I did my best

Melton - 1 Juli, 2014

Tom Coolman: Mijn Verhaal

Tom Coolman: Mijn Verhaal

Lijst van de belangrijkste punten van ons leven in Australië, min of meer gesorteerd in de orde, waarin ze hebben plaats gevonden.

<i>Jaar</i>	<i>Inhoud</i>
1954	Ambachtschool: Don Bosco
1956	16 jaar en diende voor 3 maanden in de Luchtmacht
1958	Middestands Diploma gehaald
1958	Op 3 juli weer in Luchtmacht - in Dienst - 21 maanden
1958	Ann ontmoet in Krasnapolski - bij Diploma Uitreiking
1960	9 juni - Ann en ik trouwen voor de wet
1961	11 april - Ann en ik trouwen 'in de kerk'
1963	27 maart - Marcel - onze eerste zoon geboren
1964	3 mei - Frits geboren (thuis)
1965	Ann en ik emigreren naar Australië
1965	We trekken in het Ainslie Hostel in Canberra
1965	Onze eerste auto: Holden FB Panel Van
1965	We huren een zomerhuisje bij mijn baas in Queanbeyan
1966	We huren een 3 slaapkamer huis van Alf Ward in Altona
1968	We bouwen ons eerste huis in Blackwood Drive, Melton
1970	29 januari - Yvonne geboren.
1970	Begon marathons te lopen - Atletiek is altijd al mijn favoriete sport geweest. Ik heb in meer dan 6 marathons gelopen, waarbij ik een kortste tijd van 3 uur en 12 minuten haalde.
1975	Investeerde in effecten (op kleine schaal)
1977	Genaturaliseerd op het stadhuis van Melton - burgemeester Jeff Robinson, die de plechtigheid leidt, word later een van mijn vrienden.
1978	Mijn vader overlijdt in september
1985	Marcel trouwt met Carmen Peters
1986	Mijn moeder overlijdt
1989	Jamie ons eerste kleinkind, wordt geboren.
1990	Door de vakvereniging geforceerd pensioen van APC Begon voor mezelf te werken als de 'Ace of Spades'
1990	(Schoppen Aas) woning onderhoud.
1991	Het verschrikkelijk tragisch overlijden van Frits, terwijl hij op reis is in Perth, West Australië - hij was 26.

Tom Coolman: Mijn Verhaal

- 1993 Registreerde mijn eigen onderneming In electificatie en Instrument Maker: 'Multi Skilled Engineering'.
- 1995 Ontwierp en bouwde ons huis op 14 Raleighs road, Melton.
- 1995 8 juni, Ons 25 jarig huwelijksfeest, in ons nieuwe huis
- 1996 Yvonne trouwt met Rohan Burns
- 1998 juni - verkocht het laatste investerings pand. Door de jaren hebben we in totaal 5 huur panden gekocht.
- 1998 Met het geld van de huurpanden ons investerings portfolio uitgebreid.
- 1999 Kleinzoon Nathan geboren
- 2001 Kleindochter Tara geboren
- 2002 Begon vrijwilligerswerk bij het Melton Information Centre
- 2003 Begon vrijwilligerswerk bij de Ouderdoms Zorg Instelling in Melton
- 2004 Begon als Schaak coördinator bij het Melton Christian College
- 2005 Lid van Probus; ik werd 2 maal tot President benoemd; hield ook een aantal andere functies.
- 2005 Lid van Rotary, werd President in 2008
- 2005 Verkocht aandelen en zette het geld in Pensioenfonds
- 2010 27 februari - mijn broer Frans overleden
- 2010 16 juli - Lily ons eerste achter kleinkind geboren.
- 2012 Maart - Lee en Jo trouwen.
- 2012 10 maart - onze achter kleinzoon geboren.

Tom Coolman: Mijn Verhaal

Lijst van de belangrijkste punten van ons leven in Australië	3
Inhoud	7
Voorwoord	9
Stamhouders: Gigengack & Teunissen.	11
Mijn Grootouders	13
Familie Album	-
Mijn vader Henk en moeder Rieka Gigengack.	-
Mijn broers en zussen	14
Mijn vader	-
Mijn moeder	15
Mijn grootmoeder	16
Mijn broers en zussen voorstellen	17
Ik word geboren: 4 maart 1940	18
De koudste winter: 1943 and en het was oorlog.	-
Terug in Amsterdam	20
Onze opvoeding	24
Onderwijs - Kleuterschool	-
Onderwijs - Lagere school	25
Onderwijs - Spijbelen in mijn eerste schooljaren	26
Onderwijs - Ambachtschool 'Don Bosco'	27
Onderwijs - Het werd je echt niet gemakkelijk gemaakt in die tijd	-
Onderwijs - Schoolkameraden	-
De verkenners	28
De Luchtmacht (1)	29
Leerling electricien	29
Vogels, duiven en schaak met Ome Piet	30
De Luchtmacht (2)	31
Mijn eerste ontmoeting met Ann	32
Onze Trouwdag	34

Tom Coolman: Mijn Verhaal

Elizabeth Wolffstraat Amsterdam West	35
Vogeltjes houden boven het bed	-
Gediplomeerd Electricien en Werktuigkundige	37
Verhuizen naar Uithoorn	38
Kinderen	-
Emigreren naar Australie	40
Hostel Leven in Queanbeyan NSW	41
De Holden FB Panel Van auto	43
Werk zoeken in Footscray, Victoria	44
Een huis vinden in Altona	45
Onze huisbaas - Alf Ward of Altona	46
Nieuwe vrienden Michael & Peggy van Dijk.	47
Footscray Institute of Technology	49
We gaan naar Melton	50
Altona Petrol Chemical Company	51
Een schutting rond ons huis	52
Beton mengen - maar dan met de hand	-
We betalen het huis af en kopen huur villas	53
Frits heeft Blindedarm ontsteking	54
Naturalisatie Ceremony - en wij kiezen een andere achternaam	55
De schooljaren van Marcel, Frits en Yvonne	56
Het ontwerp en de bouw van ons nieuwe huis	-
Ik werd ziek.	57
Dubbel gekwalificeerd electrificatie en Instrumentmaker	58
Altijd problemen met de Vakvereniging	59
De 'Ace of Spades'	61
Multiskilled Engineering	62
Zoveel vrienden.....	63
..... en Familie	64

Tom Coolman: Mijn Verhaal

.....en ons gezin	65
Marcel en Carmen trouwen	-
Rohan en Yvonne	67
Frits overleden	68
Schuilen in het geloof	70
Investeringen in de ASX beurs	-
Ann en ik gepensioneerd	71
Meer wedding bells	-
Iedere dag lopen	-
Nog meer over vakanties	72

Tom Coolman: Mijn Verhaal

Voorwoord

Vandaag Zondag, 21 April 1996 kom ik er eindelijk aan toe om aan mijn levensverhaal te beginnen!

Het is niet bepaalt zonnig weer; het heeft geregend en het is koud - en dat is eigenlijk ook de reden waarom ik just nu aan mijn verhaal begin. Eigenlijk ook wel om uit te vinden hoe mijn nieuwe computer (Windows 95 en later) werkt met de tekst verwerker (word processor)

Dit boekje stelt zich voor om mijn levensreis te verhalen. Ik schrijf het alleen maar om anderen te laten weten dat in het jaar 1940 werd geboren een kind dat toen genoemd werd:

Antonius - Adrianus - Maria - Gigengack.

De zaken en gebeuren waarover ik ga schrijven, geven zo duidelijk mogelijk weer, zij het niet in nauwgezette volgorde, van het gebeuren. Hoe ik mijn tijd doorbracht met mijn familie en vrienden.

In ieder geval is het zo nauwkeurig als ik me het kan herinneren, en de lezer moet wel begrijpen dat ik niet echt een auteur ben. Ik ben gewoon een Nederlandse emigrant die heel zijn leven hard gewerkt heeft. U moet daarom het goede en het slechte van dit schrijven aannemen. Ann, mijn vrouw sinds 1960 is gaan wandelen om de benen te strekken.

Tom Coolman: Mijn Verhaal

Tom Coolman: Mijn Verhaal

Stamhouders Gigengack & Teunissen:

Mijn Grootouders:

*Opa Chris Gigengack
en Oma Petronella
Gigengack*

*Opa Gerard Teunissen en
Oma Anna Teunissen-
Vermey*

Tom Coolman: Mijn Verhaal

Van mijn vader's zijde:

Opa Chris Gigengack

Oma Petronella Smit - Gigengack

Van mijn moeders' zijde:

Opa Gerard Teunissen

Oma Anna Vermey Teunissen.

Jammer genoeg heb ik nooit mijn Grootvader Opa Gigengack, mijn Grootmoeder Oma Gigengack of Opa Teunissen gekent, zelfs al woonden de beide families Gigengack en Teunissen maar een paar deuren van elkaar op de Rozengracht.

Mijn vader Henk en moeder Rieka Gigengack

Mijn vaders volledige naam:

Hendricus, Christianus, Petrus, Adrianus Gigengack.

Geboren: 27th December 1900.

Overleden: 29th September 1978, op 77 jarige leeftijd.

Mijn moeder's volledige naam:

Hendrieka, Maria, Catherina Teunissen.

Geboren: 27th Mei 1904.

Overleden: 6th March 1986, op 81 jarige leeftijd.

Tom Coolman: Mijn Verhaal

Familie Album

Mijn Grootouders

Chris
Gigengack
1863 - 1927

en Petronella
Smit
1872 - 1934

Gerard
Teunissen
1866 - 1936

en Anna
Vermeij
1866 - 1954

Mijn vader en moeder

Hendricus(Henk)
Gigengack
1900 - 1978

Hendrika (Rieka)
Teunissen
1904 - 1986

Mijn broers en zusjes:

Het gezin Gigengack (april 1965) John, Nel , Frans, TreesTom.

Mijn vader:

Mijn vader overleed aan een zware beroerte midden in de nacht op 29 September 1978. Hij was altijd een fantastische brieven schrijver en hield ons op de hoogte van wat er binnen de familie gebeurde, gebeurd was, en andere wetens waardigheden; bijna iedere week lag er wel een brief van hem in de brievenbus. Hij was erg geïnteresseerd in wat wij uitspookten hier in dit verre land, Australië.

Ik zal nooit vegeten dat hij, op de avond voor hij overleed, ons een lucht post brief schreef, waarin hij

Tom Coolman: Mijn Verhaal

vertelde dat alles goed ging met mijn moeder en hemzelf. Ze hadden prettig gekaart die middag bij vrienden die aan de overkant woonden in de Elisabeth Wolffstraat. Enkele uren later stierf hij in de midden van de nacht.

Mijn moeder:

Voor haar trouwen werkte mijn moeder als kleuteronderwijzeres. Haar vader Opa Teunissen, zat in de bont handel; dat was aan huis op de Rozengracht. De hele familie Teunissen was in de bont handel en stonden daar ook voor bekend. Ik kan me mijn moeder nog goed herinneren met haar wit - zilveren haar. Ze leek precies op mijn

1930 Mijn ouders huwelijk
Henk & Rieka Gigengack

grootmoeder, altijd klaar voor een lach en een of ander grapje. Ze vond eten heerlijk; vooral de taartjes en de roomijs die ze inde ijssalon in de Kinkerstraat, om de hoek van de Ten Katestraat markt, kocht. Zelfs in haar latere jaren; toen de dokter haar verteld had dat ze aan suikerziekte leed, kon ze het niet laten. De dokter

Tom Coolman: Mijn Verhaal

uiteindelijk verbod de taartjes en roomijsjes maar hij vergat - of misschien zei hij express niets - over de roomboter en margarine die ze op haar brood smeerde. Dat is wat ze zichzelf toestond als een luxe. Wij kinderen zeiden er niet ook veel van - uiteindelijk genoten wij mee van dat lekkers. Mijn moeder overleed aan een maagbloeding en problemen met haar hart. Ze woog wel 200 pond (100 kilo), eigenlijk veel te veel.

Mijn Grootmoeder

Mijn grootmoeder Anna Vermij Teunissen, die op de Rozengracht woonde, heb ik, naar mijn weten, maar een paar keer ontmoet. Ze overleed in 1954 - ze was 88.

Tom Coolman: Mijn Verhaal

Mijn broers en zussen voorstellen:

1958

Staan: Hans, Jaap, Trees, Tom, Lies, Frans.

Zittend: Nel, Pa, & Ma Gigengack, standing John.

Nel (Tweeling)	geboren 27th November	1932
Frans („)	geboren 27th November	1932
Trees	geboren 12th augustus	1936
Tom	geboren 4th March	1940
John	geboren 4th March	1942

John werd twee jaar na mij geboren, maar wel op dezelfde datum - hij was mijn verjaarscadeautje.

PS:

Hans / Jaap zijn mijn zwagers en Lies is mijn schoonzus.

Tom Coolman: Mijn Verhaal

Ik word geboren: 4 Maart 1940

Ik ben geboren op het Van Oldenbarnevelt Plein 21, te Amsterdam West op de eerste verdieping; als we het deftig wilden zeggen was het 'op de eerste etage'. De Tweede Wereldoorlog was al begonnen in Europa.

De koudste winter: 1943 en het was oorlog.

Mijn vader heeft na het seminarium (hij wilde ooit als broeder het klooster in) en voor zijn huwelijk als gevangenvaarder gewerkt. Daarnaast heeft hij de opleiding tot verpleegkundige gedaan. Na het behalen van zijn diploma is hij als verpleger in het Wilhelminagasthuis in Amsterdam gaan werken. Op 9 september 1930 trouwde hij met mijn moeder. In 1940 brak in Nederland de oorlog uit met Duitsland.

Na de eerste paar jaar bezetting door de Duitsers, begon rond september 1943 voor ons thuis voedsel en brandstof allebei schaars te worden. Op den duur hadden we geen andere keuze dan ergens anders heen te gaan; ergens waar we hoopten wel voedsel en brandstof te vinden. De mensen van onze kerk hebben mijn ouders toen aanbevolen om naar Friesland te gaan daar zouden de boeren ons wel helpen. Friesland was voor ons zo'n 150 km ver weg. En dat te voet en zonder enige zekerheid te hebben dat het allemaal goed zou aflopen.

Tom Coolman: Mijn Verhaal

Mijn zuster Nel en haar tweelingbroer Frans alsook Trees gingen met de nonnen van onze kerk al vooruit naar Friesland. Mijn nicht Agnes Teunissen, broer John en ik moesten de reis doormaken in een wagentje dat Oom Chris had gemaakt. Van oude fietswielen met een zeiltje er over. Mijn vader en moeder en soms ook Agnes, duwden het wagentje de hele weg naar Friesland. En het was verschrikkelijk koud! We hadden al het voedsel en drinken dat er nog over was, bijeengeschraapt voor de lange wandeling. Mijn ouders smolten sneeuw in een blikje om onze dorst te lessen.

Onze reis liep via de Afsluitdijk; (de 32 kilometer lange dijk tussen de provincies Noord-Holland en Friesland. De dijk werd gebouwd in de dertiger jaren en was vooral bedoeld als een waterkering, om van de 'Zuiderzee' het 'IJselmeer' te maken.)

Er waren nogal wat 'Check points' onderweg. Een aantal keren werd mijn vader op zo'n 'check point' aangehouden door Duitse soldaten, die zijn papieren controleerden. En iedere keer weer als hij werd aangehouden, waren wij er niet zeker van, hoe het uit zou werken; zouden ze hem doorlaten? Of zouden ze hem vasthouden en op transport naar een werkkamp in Duitsland zetten?

Het was een bange tijd, met weinig keuzes. Thuis verhongeren; doodgeschoten worden; of naar een werkkamp afgevoerd, als men bij een check point je

Tom Coolman: Mijn Verhaal

gezicht niet vertrouwde. Op reis gaan naar Friesland was mijn ouders' beslissing geweest; en het bleek de juiste beslissing te zijn geweest. De Friese boeren hadden ook niet al te veel voedsel, maar ze waren bereid om het weinige wat ze hadden met ons te delen.

We zijn tot het einde van de oorlog in Friesland gebleven. Op een van de vele reizen die we naar Holland gemaakt hebben heb ik nog de Beekema's bezocht; een van de vele boeren families die ons tot steun waren, in die moeilijke tijd.

Terug in Amsterdam

Na de oorlog en onze terugkeer naar Amsterdam, moesten mijn ouders hun leven helemaal opnieuw opbouwen - en dat was beslist niet gemakkelijk met een gezin van vijf kinderen en twee volwassenen. Mijn vader vond werk als verpleger in het Zeeburgerdijk ziekenhuis in Amsterdam.

Om wat bij te verdienen opende mijn vader in zijn vrije tijd een voeten kliniek. Dat betekende wel dat de indeling van ons huis moest worden aangepast aan vaders' praktijk.

Een van de slaapkamers werd omgebouwd tot wachtkamer, en een zijkamertje werd klaargemaakt als behandelkamer.

Tom Coolman: Mijn Verhaal

We woonden op de eerste verdieping. Als mijn vader patienten aan het behandelen was, moesten wij kinderen de voordeur in de gaten houden en open doen als de volgende klant aanbelde. Als dan de bel ging trokken wij aan een touwtje waarmee de deur van het slot kwam. De patient werd dan gevraagd de trap op te komen en plaats

Dit was ons huis, Elizabeth Wolffstraat 73 A'dam West.

te nemen in de wachtkamer. Ieder van ons moest hier aan meewerken.

Maar het waren vooral de kinderen die het nogal dikwijls moesten doen. Wij vonden er al gauw niet veel meer aan en probeerden dan ook regelmatig er stiekum vandoor te gaan.

Het leven was nogal beperkt in de jaren na de oorlog.

Er was natuurlijk nog geen televisie in die tijd; we hadden een oude radio die lang niet altijd werkte. Het enige echte vermaak kwam door de muren tussen ons en de burens. Die muren waren zo dun als papier en we

Tom Coolman: Mijn Verhaal

konden letterlijk alles horen wat er bij de burens aan de hand was; vooral als ze visite hadden of als er een feestje was. Ik herinner me die feestjes die men daar een paar keer per jaar had, nog heel goed - ze konden heel luidruchtig zijn.

Aan onze linkerburens hebben we soms heel wat plezier beleefd. Daar woonden twee mannen samen. Wij gebruikten de term 'lievertjes' (poefters) maar ze deden echt geen kwaad.

Ze hielden zich rustig en waren altijd goed verzorgd. Als ze gingen winkelen droeg een van de mannen de boodschappentas.

Wij vonden dat raar en joelden naar elkaar, en echt wel zo dat die mannen dat dan ook hoorden.. Nou ja, de tijden waren anders - nu zou je dat niet zo doen.

Mijn ouders hadden het altijd druk; met de zorg voor ons. Wij kinderen hadden nogal veel vrijheid. Maar we moesten ook wel meehelpen. Het verwarmings 'systeem' in ons huis, bestond uit een kolenhaard in de huiskamer en ook een in de wachtkamer aan de achterkant van het huis, voor vaders patiënten. In de winter brandden beide kachels om het huis comfortabel en warm te houden.

Ik weet niet of mijn vader het zich niet kon veroorloven om kolen thuis te laten afleveren, of dat hij het niet erg vond de duurdere papieren zakken kolen op te laten

Tom Coolman: Mijn Verhaal

halen door de kinderen. In ieder geval moesten wij nogal regelmatig, op de fiets, naar de kolenhandelaar om daar een paar zakjes kolen op te halen. We sjouwden ze dan naar huis in zakken die van dik papier gemaakt waren. In het begin haalde ik er twee tegelijk op, maar later kon ik er zelfs vier tegelijk op mijn bagagedrager naar huis brengen. Met twee kachels de hele dag aan moesten er nogal wat zakjes kolen gehaald worden! En als we dan thuis kwamen met die kolen waren onze handen bevroren.

En als dan thuis de kachels ondertussen waren uitgegaan, moest je ook nog houtjes hakken en oude kranten vinden, om de kachel aan te maken.

De beste manier om je mijn vader te voor te stellen, is als een hardwerkende en zorgzame man. Wij leken precies op elkaar, zelfs ook in ons doen en laten. We liepen zelfs op dezelfde manier en waren allebei altijd druk met dingen.

Hij zong in een koor: "Arse Nova Et Antiqua" en volgde engelse les op de radio, en op de bandrecorder, met van die hele grote banden. Wij hadden allemaal het hoogste respect voor hem.

Maar mijn vader haatte de tandarts. Zijn tanden rammelden in zijn mond, maar naar de tandarts ging hij niet. Zelfs de vader van mijn zwager Hans, die tandtechniker was heeft het enige keren geprobeerd

Tom Coolman: Mijn Verhaal

hem zover te krijgen. Maar ook hij kreeg hem niet verder dan bij ons thuis op de keukenstoel te gaan zitten en zijn mond open te doen. Zo gauw er maar iets van het tandarts gereedschap bij kwam, was mijn vader weg!

Onze opvoeding

Onze opvoeding was strict katholiek. Een goede opvoeding en een goed gezinsleven. Een beetje aan de zakelijke kant, maar eerlijk, zorgzaam en liefderijk. We hadden nooit de luxe van een auto. We hadden allemaal een fiets en konden die voor het huis laten staan, of met veel moeite de trap ophijzen en in de hal of op het balkon parkeren.

Mijn moeder is altijd een 'happy-go-lucky lady' geweest. Wij vonden het prachtig als zij piano speelde en wij haar favoriete liedjes mochten meezingen. Als we dat deden mochten de burens er gratis van meegenieten; wat men waarschijnlijk niet zeer op prijs stelde! Wij hadden een Grand Piano in de kamer. Frans, Trees, en Nel kregen les en konden allemaal piano spelen. Ik denk dat Nel nog de beste was van de drie.

Onderwijs

Kleuterschool

De kleuterschool leidsters waren nonnen van de Maria Liefdes kerk op de Bilderdijkstraat. Als kinderen hadden

Tom Coolman: Mijn Verhaal

we wel een hekel aan die nonnen. De school zelf was voor ons maar een kwartiertje lopen.

Lagere school

Mijn broer John en ik gingen allebei op dezelfde lagere school 'Santa Maria' op de Prinsengracht 29. Dat was ongeveer een half uur lopen voor ons, of tien minuten als we hard liepen. Voor een gedeelte van het traject konden we ook de Rozengracht tram nemen, maar daar moest je wel 15 cent voor betalen.

Soms, als we erg laat waren voor school, gaf mijn moeder ons het geld voor de tram. Maar ik rende dat stuk liever hard om toch op tijd op school te zijn. En had dan na school 15 cent over voor een ijsje van Jamin, zo'n lekker tussen twee wafels. Het zal wel voor de helft uit suiker zijn gemaakt. Te laat komen op school, was er anders helemaal niet bij in die tijd.

Het Anna Frank huis is ook op de Prinsegracht en ik kwam daar op weg naar school altijd langs. We wisten toen nog niet wat een verhaal daarachter zat.

Eigenlijk zijn mijn jaren op de lagere school slecht begonnen. In de vakantie, voor het eerste schooljaar begon, brak ik een arm. Mijn zus Nel had de koekjes trommel verstoppt op een hoge kast. En ik moest en zou er bij

komen; maar die klimpartij eindigde in een forse val - en een gebroken arm. Daardoor miste ik zo veel schooldagen in het eerste jaar, dat ik bleef zitten, en het jaar over moest doen.

Spijbelen in mijn eerste jaar op school.

Net als de nonnen op de kleuterschool, vond ik aan de broeders van de lagere school ook niet veel. Dat bracht me er, vooral in het eerste jaar toe, om nogal veel te spijbelen.

Op die manier bracht ik veel tijd op straat door in de stad Amsterdam. Het liefste voer ik op en neer de IJ-haven achter het Centraal Station over, met de veerpont. Ik moest er altijd wel op bedacht zijn dat de politie me in de gaten hield.

In de wintermaanden bracht ik veel tijd door in het 'HEK' restaurant op het Rembrandtplein, om warm te blijven. Mijn vader was verschrikkelijk boos toen hij uitvond dat ik gespijbeld had en zoveel lessen had gemist op school.

Maar verder gedroeg ik me meestal erg braaf en de rest van de lagere school jaren verliepen zonder bijzondere gebeurtenissen. En kreeg ik ieder jaar weer een goed rapport.

Tom Coolman: Mijn Verhaal

Ambachtschool Don Bosco:

Al met al liep het goed af op de Lagere school en toen ik 12 jaar was ging ik over naar de Ambachtschool - Don Bosco op de Polderweg Amsterdam Oost. Ik werkte daar hard om bij de Elektrische Vakopleiding te komen. Ik was altijd al in techniek geïnteresseerd geweest en vooral in elektronisch apparaat. Ik ben daar drie jaar op school geweest. Ik ging altijd op de fiets naar school, zo'n 30 minuten heen en weer 30 minuten terug. Iedere dag door weer en wind.

Het werd je echt niet gemakkelijk gemaakt in die tijd!

Zoals gezegd iedere dag op de fiets naar school, 30 minuten en of het nu regende, of vroom, of stormde, wij moesten op de fiets naar school. En in de winter gebeurde het ook dikwijls, dat door vorst of sneeuw de wegen glad en daardoor gevaarlijk waren. Ik zal trouwens in die jaren ook al wel, zonder het te weten, Ann tegen gekomen zijn; Haar school was in de straten achter de Ambachtschool.

Schoolkameraden.

Mijn beste vriend op de lagere en ook op de ambachtschool, was Ben Dunker. We brachten heel wat prettige dagen door samen. Maar, zoals dat gaat, verloren we contact en de laatste keer dat ik hem heb gezien was in Mei 1979 toen ik in Holland was. Hij was

Tom Coolman: Mijn Verhaal

altijd heel sterk en goed in atletiek. Wij zijn ook samen een keer op de fiets naar Duitsland geweest. Zo'n tien dagen, Aken, Mondshau en ook in de buurt van het Schwarzwald. Een andere schoolkameraad die ik me kan herinneren was Rolf Wolff.

1950 De Verkenners.

Vanaf zowat mijn elfde waren mijn broer John en ik bij de verkenners. Daar besteden we toen veel van onze vrije tijd aan. De verkenners hadden een zaaltje in de Beulingstraat, A'dam Centraal bij de Singelgracht. De verkenners was ook een Katholieke beweging.

Tom Coolman: Mijn Verhaal

Wij waren soms hele weekeindes weg, kamperen in de bossen bij Bussum. Dat was anderhalf uur rijden op de fiets, met al het kampeer materiaal, de tenten en andere

1951
Tom op kamp met de verkeners

benodigdheden meegevoerd op onze bagage dragers.

Ik vond het allemaal erg leuk. De tent opzetten, hout sprokkelen, kampvuur stoken, zo'n beetje ons

eigen eten koken - en het smaakte nog veel beter dan thuis ook.

We moesten het verkeners uniform dragen; kort broek, een speciale shirtje met insignes die je kreeg als je weer iets nieuws geleerd had, en natuurlijk een verkeners hoed. En later leerde ik ook wat je allemaal kon doen met de 6 voet lange ronde houten paal die je altijd bij je moest hebben. Het is jammer dat ik niet meer foto's heb van die tijd. De verkeners hadden toch ook wel grote invloed op mijn opvoeding.

Tom Coolman: Mijn Verhaal

1956 De Luchtmacht(1)

Na de Ambachtschool en nu 16 jaar oud, ging ik voor een proefperiode voor drie maanden in de Luchtmacht. Maar het harde regime en die militaire situatie bevielen me niet erg. Ik slaagde er in weg te komen voordat ik moest bijtekenen voor een verplicht 7 jaar dienst contract.

1956 Leerling Electricien.

In 1956 begon ik ook mijn carrière in de electrotechniek als Leerling, en moest voor opleiding als electricien een avond per week naar school en dan ook nog twee avonden per week voor vergunning en diploma als monteur electrotechniek. En dat twee jaar lang. Na die twee jaar behaalde ik toen ook inderdaad mijn Vakdiploma en vergunning. Het was een moeilijke twee jaar met avondschoon en ook nog zo'n 45 uur per week werken.

Vogels, duiven, en schaken met Oom Piet.

Vanaf mijn tiende besteedde ik de meeste zaterdagavonden bij Oom Piet Gigengack en Tante Bets. Daar leerde ik heel veel over vogels - canaries en duiven. Piet had de meest fantastische en sterke duiven die ik ooit heb gezien. Wij namen ze mee tot op een vrij grote afstand van huis en lieten ze daar los; maar die duiven waren bijna altijd weer voor ons thuis. En op zaterdagavond schaakten we bijna altijd.

O ja en op zaterdagmiddag, tegenover de lagere school op de Prinsengracht, hield men een vogelmarkt. De combinatie van Oom Piet die me van alles geleerd heeft over vogels; en de vogelmarkt zo vlak bij huis, leidde er toe dat ik mijn verdere leven bijna altijd vogels hield.

Toen ik nog klein was had ik een kip die ik hypnotiseerde om stil te blijven zitten op een schommel terwijl ik de schommel in beweging hield; vooruit - achteruit. Later hield ik ook duiven, canaries en prachtig gekleurde zang vogels. Ik had ook dikwijls een-dags kuikens. Op een dag, toen ik een van die kuikens dood in een doos vond, besloot ik eens te onderzoeken waaraan het beestje dan wel was overleden.

Dus ik - heel voorzichtig - met een heel scherp aardappelmesje, wat ik in de keuken had gepakt, dat dode beestje open gesneden, en ja hoor, het had een haarspeld ingeslikt. En had dat natuurlijk niet kunnen verwerken - nu, dat wist ik dan ook weer.

Wij kochten ook wel duiven om te eten. Mijn moeder bakte die gerold in een lapje spek. Ik nam alleen jonge vogels mee naar huis om te eten. Duiven eieren waren ook best te eten. Op een dag slaagde ik er bijna in om een duif te stelen op de Dam voor het Koninklijk paleis. Ik had wat brood in mij hand en een duif streek op mijn hand om dat brood te pakken. En toen had ik hem. Maar een politie agent sprak mij er over aan toen ik de

Tom Coolman: Mijn Verhaal

duif in mijn fietstas wilde stoppen. Die truc heb ik nooit meer uitgehaald.

1958 Weer Luchtmacht(2), maar nu in dienst.

Ik kreeg mijn oproep voor de militaire dienst toen ik 18 was. Ik slaagde er wel in om er wat later in te komen dan

1958
In dienst bij de Luchtmacht

de bedoeling was. Ik mocht eerst mijn Middestands diploma afmaken en de laatste maanden van mijn opleiding als electricien,

maar daarna was het zo ver.

Wel jammer eigenlijk want ik vond vooral de studie in het Middestands diploma wel interessant. Voor mij ook heel interessant was het feit, dat er én jongens, én meisjes in de klas zaten. Ik had tot die tijd alleen maar in een klas met jongens gezeten.

1958 Mijn eerste ontmoeting met Ann..

Terwijl ik naar de avondschool ging om mijn middestandsdiploma te halen was Ann (zonder dat ik

het wist) een cursus Nederlandse literatuur aan het volgen bij dezelfde instelling. Haar cursus was natuurlijk in een andere klas. Maar ik kwam Ann en haar zus Willie tegen bij de uitreiking van onze diploma's. Dat was in Juli 1959 in het Krasnapolski Theater. Dat was ook gedurende mijn eerste weekend verlof van de Luchtmacht in mijn nauwgezet geperste uniform. Ik stond daar, en niet ver van mij stonden een paar meisjes mijn kant op te kijken en wat te giegelen. Dus ik schuifelde langzaam een beetje dichtbij - we begonnen wat met elkaar te praten, en dat is hoe het allemaal begon.

Omdat ik te voet naar het Krasnapolski was gegaan en de meisjes met hun fietsen waren gearriveerd besloten we samen richting mijn huis te gaan. Ik reed Ann's fiets, met Ann achterop, en Willie reed op haar fiets. Het leek eerst niet een echt goed idee te zijn, toen Ann achterop wilde gaan zitten en het voorwiel van haar fiets de hoogte in ging; de damesfietsen van die tijd waren hier niet op gebouwd; maar we haalden het. Om de hoek bij mij thuis aangekomen stapten Ann weer zelf op haar fiets en reden de meisjes naar huis. We hadden ondertussen wel afgesproken dat ik s' morgens bij hun langs zou komen.

De volgende morgen, Zondag, heb ik de tram naar Smith straat gepakt. Toen ik daar aankwam hing Willie uit het raam, samen met hun hond, "Hij is hier roepte zij" Ann wilde me aan haar familie voorstellen, maar ze wist mijn achternaam niet. Toen ik zei dat het Gigengack was

Tom Coolman: Mijn Verhaal

schaterde de hele familie van het lachen. - Ze konden gewoon niet geloven dat dat werkelijk mijn achternaam was - dat bracht me allemaal wel een beetje in verlegenheid..

Maar ik vond het Koelman gezin best aardig. Pa Gerald, Ma Annie, Ina - Bertus - Ann - Frits - Stance - Willie - Gerard - Kees - Wim. We dansten allemaal graag en namen dansles in stijl dansen. Mijn favoriet was de Weense Wals. Ann en ik gingen iedere zaterdagavond dansen in de Kerk zaal, met Connie en Kees en al onze vrienden. We pakten de fiets of de brommer en daar gingen we, Ann meestal bij mij achterop mijn brommer.

Bij de Koelmans thuis danste de hele familie mee. We dansten op de muziek van de radio-distributie. 's Zondagsmiddags was er altijd een muziek programma met 'Mr Sandman : Goede Luister en Dans Muziek'.

De tafels werden opzij geschoven om ruimte te maken. Ieder zondag hetzelfde ritueel. Ann hield van dansen en kon het dan ook erg goed.

Wij verloofden ons op 3 Januari 1960, een paar maanden na onze eerste afspraak. - We hielden thuis een klein feestje - alleen maar familie en vrienden.

1961 Onze trouwdag.

Tom Coolman: Mijn Verhaal

Op 8 juni 1960 trouwden we voor de wet. op het kantoor van de Burgelijke Stand in Amsterdam Centraal. Na die formaliteit hadden we gewoon een kopje koffie en een borreltje. Het Kerkelijk huwelijk was op 11 April 1961. de receptie was in een zaal aan de Centuurbaan. Dat was een groot feest met alles er op en er aan.

Nadat we getrouwd waren, gingen we op de 4de verdieping wonen, boven mijn ouders' huis op 73 Elisabeth Wolff straat. Daar was een vliering, die door Hans en Nel in elkaar was gezet. Zij hadden daar 4 jaar gewoond en hadden er een aardige flat van gemaakt met een zit/slaapkamer en een keuken. De WC was dichterbij de trap en hoorde eigenlijk bij de derde verdieping burens. Het was in die tijd verschrikkelijk moeilijk om

huisvesting te vinden in Amsterdam, maar dit ging echt wel.

Elizabeth WolffsStraat Amsterdam, West.

Op de vierde verdieping wonen, gaf soms wel problemen om dat je alles naar boven moest dragen. Vier maal een hoge spiraaltrap op. Als we boodschappen hadden gedaan, brachten we Marcel, de baby, bij mijn ouders, en daar zetten we ook de tassen met boodschappen. Dan werd de kinderwagen naar tante Annie gebracht, die om de hoek gelijkvloers woonde, die had daar ruimte voor . En dan de boodschappen naar boven sjouwen, Marcel ophalen, en we waren er!

Onze fietsen konden we bij mijn ouders laten staan op de eerste verdieping. Het ging allemaal goed en wij waren blij ons eigen nestje te hebben.

Vogeltjes houden boven het bed.

Het gaf niet hoe klein onze flat was, maar ik moest mijn vogels hebben. Ik had een stuk of zes vinken en duiven, maar ook goudvissen en zelfs een kip op het balkon en soms een-dags kuikens. Mijn ervaring met Ome Piet op de markt en met zijn duiven en de vogelhandel zal daar wel veel mee te maken hebben gehad. Toen we net

getrouwd waren en in dat flatje op de vierde verdieping woonden, heb ik een vogelkooi gebouwd, hoog tegen de muur, voor mijn tropische vinken. Het enige was dat de kooi boven ons dubbel opvouw bed in de kamer hing. Dat was de enige ruimte die ik er voor kon vinden.

Sommige nachten waren de vogels wat aan het rommelen. Als we dan het light aandeden, zagen we de veren en de vogelpoep door de kamer vliegen. En natuurlijk ook op ons; in onze oren, ogen, haren en mond. We lieten dan het light aan totdat de vogels weer tot rust waren gekomen en op hun stokje in slaap waren geraakt. Maar dat was gauw afgelopen - ik moest vlot van mijn vogels af. Aan de muur boven ons bed, was echt niet een goede plaats om vogels te houden!

De 21 maanden die ik in dienst bij de Luchtmacht moest doorbrengen, vond ik erg lang. Na mijn basis opleiding in Nijmegen werd ik verder opgeleid in het repareren van vliegtuig radio's. Daar heb ik later in mijn carrière toch ook wel profijt van getrokken, in de keuze van verdere opleiding en werkgelegenheid. Ik vond het werken met die oude systemen erg leuk, vooral het werken met electron radio buizen, die toen nog in gebruik waren.

Na Nijmegen was ik mijn verdere dienstdtijd op de Soesterberg Luchtmacht Basis gestationeerd, wel gunstig, want van daar was het maar een kort treinritje naar Amsterdam. En maar goed ook want het enige andere transportmiddel dat ik had was een fiets.

Tom Coolman: Mijn Verhaal

Als dienstplichtig soldaat was de uitkering niet erg groot - ongeveer een gulden vijftwintig per dag. Net genoeg om een pakje sigaretten te kopen. Was je getrouwd dan kreeg je het minimum loon en mocht je thuis wonen inplaats van in de kazerne. Wij vonden dat wel de moeite waard en dat was dan ook een van de redenen dat wij trouwden terwijl we elkaar niet zo lang kenden.

Eigenlijk had ik het ook wel moeilijk in het leger. Ik vond die strakke discipline maar niets; ik wilde mijn vrijheid. En de officieren mochten mij niet, nadat ik een radio zender uit de bak van een vrachtwagen had laten vallen. Dat maakte de laatste twaalf maanden van mijn diensttijd bijzonder moeilijk.

1960 Gediplomeerd Meet en Regel Technicus.

Toen ik met eervol ontslag de dienst uitging kreeg ik het voor elkaar om een baan in de chemische industry te vinden, bij de Cindu in Uithoorn 20 km van Amsterdam. De Cindu maakte teer voor asfalt wegen en naphtaline voor linoleum vloer bedekking. Het was best wel een goede baan als electriciën. Ik moest nu weer naar avondschool voor verdere technische opleiding. Ik slaagde er in om promotie te krijgen, en in de Instrumentatie afdeling geplaatst te worden; en dat betaalde nog veel beter ook. Het betekende wel dat ik ook een schriftelijke cursus in instrumentatie moest afmaken; die werd uitgegeven door de Hoogovens in IJmuiden, maar dat vond ik best. Ik kon trouwens die

Tom Coolman: Mijn Verhaal

cursus vroeg (en succesvol) afsluiten in verband met onze emigratie naar Australië in 1965, toen ik 25 was.

Op 27 Maart 1963 werd onze oudste zoon Marcel geboren in het Anna Pavilioen in Amsterdam Oost

1961 Verhuizen naar Uithoorn

Wat later kregen we een huis toegewezen van de Cindu in de Nicolaas Beets Straat, 43 te Uithoorn. Toen we daar woonden werd ik gepromoveerd tot Instrument Technicus. Dit was een belangrijke promotie want er zaten nogal veel andere collega's achter dezelfde promotie aan ook. Wat ik wel jammer vond was dat ik in Uithoorn geen dieren mocht houden. Maar ja, het was een bedrijfswoning. Het huis was een grote verbetering. Het was erg groot in verhouding met de flat in Amsterdam. Beneden de woonkamers met een keuken en de WC onder de trap. Boven waren de slaapkamers en de douche. En daarboven een zolder waar je met een Vliiso Uittrek trap kon komen.

Kinderen

3 Mei en 4 Mei 1964 waren ook heel belangrijke datums voor mij. Onze oudste zoon, Frits werd geboren bij ons thuis in Uithoorn en de volgende dag haalde ik mijn Electriche Installateur examen. Frits was een lieve, mooie baby. Met veel en dik zwart haar, dat al heel vlot blond werd.

Tom Coolman: Mijn Verhaal

Nog een jaar later, en na vele jaren avondschoon, en veel studie, behaalde ik mijn Electriche Installateurs diploma. Nu kon ik voor mezelf beginnen als Electriche Installateur - wat ik in feite nooit heb gedaan.

We werkten hard en namen ook nog zoveel mogelijk extra werk aan. Ann vulde enveloppes met reclame materiaal voor reclame bedrijven. En ze moest dus ook voor de kinderen en het huis zorgen - dat bij elkaar was ook al een hele grote taak.

Ik haalde mijn certificaat als 'Meet and Reegel Monteur'. De Australische Ambassade in den Haag later, vertaalde dat als 'Measurement and Regulation Mechanic'; ze hadden me natuurlijk moeten registreren als 'Instrument Mechanic', maar wat wisten die lui er van. Maar daar heb ik wel nadeel van gehad.

Mijn Electricien's certificaat was gemakkelijker. Maar de vraag bleef wel: "Zou er in Australië vraag zijn voor een Measurement and Regulation mechanic? Het nam me twee jaar om dat uit te vinden.

Maar electriciens hadden ze wel nodig. Daarom kon ik gelijk na aankomst beginnen bij Jan Van Keulen, een electriche installateur en ondernemer.

Voordat wij naar Australië gingen, had ik al uitgevonden, nota bene via de broer van mijn buurman

Tom Coolman: Mijn Verhaal

in Uithoorn; dat ik een Electrical Rights Certificaat moest hebben om hier te kunnen werken als Electriciën. Maar daar was niet bij verteld dat ik dan alleen maar onder toezicht van een volledig gekwalificeerde electriën mocht werken.

1965 Emigreren naar Australia.

Ann, Marcel, Frits and ik – met ons viertjes, verlieten Holland met een vliegtuig van de KLM een DC8 met bestemming Sydney. De lange reis met twee kleine kinderen bleek geen makje te zijn.

We hadden alles wat we bezaten in twee kisten gepakt. Dat ging allemaal volgens nauwgezette voorschriften en de kisten mochten samen in totaal niet meer als twee kubieke meter innemen. Die twee meter werd door de Emigratie Dienst betaald; maar alles wat meer als twee kubieke meter was moest door ons worden bijbetaald. Ik had twee kisten laten maken omdat een kist veel te zwaar zou zijn geweest om na aankomst hier te hanteren. Die twee kisten samen pasten binnen die twee meter.

Dus we pakten alles zorgvuldig in - gebruik makend van ieder hoekje en gaatje. Zelfs de wasmachine werd volgepropt met breekbare spulletjes. En handdoeken en dekens. We namen alles mee, zelfs de lampen.

Tom Coolman: Mijn Verhaal

Wat we dachten nodig te hebben om de eerste paar weken in Australië door te komen, stopten we in onze handbaggage.

Bij aankomst in Australia op Sydney Airport, hadden we in totaal 300 pond bij ons. We kregen 50 pond toelage van de emmigratie Dienst hier in Australië. Jan van Keulen, de man waar ik voor zou gaan werken, begroette ons bij aankomst in Sydney en vloog met ons mee naar Canberra. Daar nam hij ons mee naar zijn huis in Queanbeyan, en ontmoetten wij zijn vrouw.

1965 Hostel leven in Canberra, ACT.

Gedurende onze eerste drie maanden in Australië woonden we in het Ainslie Hostel in Canberra; dicht bij het Oorlogsmonument, de Gemeente kantoren en de winkelstraten. Ik had werk en werkte 40 uur per week waarmee ik 26 pond en 10 shillings verdiende.

Wonen en leven in dat hostel was moeilijk. We zagen er naar uit om op ons zelf te wonen. In zekere zin zaten we daar onder dwang. We konden in ieder geval niet terug naar Nederland. De Nederlandse regering had voor onze reis naar Australië betaald, en een van de condities was, dat hier mistens twee jaar zouden blijven. Vooral Ann voelde dat heel sterk. Zij zou de hele weg naar Nederland te voet zijn teruggegaan, als dat er in gezeten had. Ze haatte het hier in Australië.

Maar het was ook moeilijk. We spraken beiden geen woord Engels. Schrijven konden we helemaal niet. Het werd steeds onaangener in het Hostel - iets gemakkelijker voor mij omdat ik de hele dag op mijn werk was. En Jan van Keulen sprak Nederlands dus dat hielp ook. Ik vond trouwens de situatie in het Hostel ook niet prettig.

Na twee maanden werden we geadviseerd, dat onze grote bagage per boot in Sydney was aangekomen en werden we gevraagd te melden waar ze afgeleverd moesten worden. Jan van Keulen vertelde me dat hij een soort van zomerhuisje achter zijn huis had, en dat we daar wel in konden, tegen een redelijke huur; daar waren we het vlot over eens.

De bagage kwam bij de 'cottage' aan; wij konden uit het Hostel, en we zaten nu weer lekker tussen onze eigen spulletjes. Nadat we alles hadden uitgepakt, maakte ik van de grootste kist een kippenhok en de kleinere kist zetten we in de schuur, om te gebruiken als we nog verder wilden verhuizen - want dat zat er volgens ons wel in.

We moesten het nog wel even uithouden in Queanbeyan. We leerden een paar Nederlanders kennen en speelden al vlug iedere dinsdagavond kaart, klaverjassen. Niet zoals hier meestal het geval is - de ene week bij ons - de andere week bij hun - maar meestel bij ons. We hadden immers

Tom Coolman: Mijn Verhaal

nog geen auto. Maar het was wel erg goed dat we dit contact hadden.

Na een tijdje ging het allemaal wat vlotter. We pikten de taal op - we begonnen te begrijpen wat er in de krant stond en we spraken ook al vrij vlot wat - zij het gebroken - Engels.

Ik werkte iedere zaterdag morgen. Na mijn werk ging ik met vrienden op de konijnen jacht. En 's avonds vissen naar paling in laagwater riviertjes - die dan gerookt werd. Mijn vrienden brachten me Zondagsmorgens, na de jacht en de visvangst, weer thuis. Ik vond die levensstijl prachtig. Gewoon een wei inlopen met een geweer; als je een konijn zag schoot je. Dat kon in Nederland helemaal niet: op konijnen jagen - De wapen vergunningen daar waren veel te strict voor zoiets.

De Holden FB Panel Van auto.

We kochten onze eerste auto in 1966; een Holden FB Panel Van, een wagen die vele jaren is meegegaan. Ann en

Tom Coolman: Mijn Verhaal

ik beiden slaagden er in door een rij-examen to komen en ons rijbewijs te halen. In de eerste drie maanden gaf de auto ons wel wat zorgen, de motor gaf het op en er moest een nieuwe moter worden ingezet. Geen nood - de garantie was er goed voor. De auto werd op den duur een echt werkpaard, en verder hebben we er nooit problemen mee gehad.

1967 Werk zoeken in Footscray, Victoria.

In de 'Dutch Australian', een speciaal weekblad - nieuwsblad voor Nederlandse emigranten in Australië - vonden we een advertentie waarin Monsanto Chemicals in Footscray naar instrument makers zocht. Zo goed als we konden schreven Ann en ik samen een brief - natuurlijk met behulp van een woordenboek, om op de advertentie te reageren. Het was half Nederlands half Engels maar een schijkundig medewerker in het laboratorium van Monsanto kon het allemaal ontcijferen.

Ik had geluk en kreeg een interview, waarin ik gelijk werd aangesteld. Men was nogal onder de indruk van de kwaliteit van mijn getuigschriften en certificaten.

Dus we pakten alles in de auto. En wat niet in de auto paste ging in de kist die we daar steeds voor hadden bewaard. En die kist zou ons per wegtransport volgen.

We waren nog nooit in Victoria geweest dus we voelden ons nu echt als pioniers en zelfs avonturiers - maar ook

voelden we dat we de toekomst tegemoet gingen, na onze ervaringen in Canberra.

Op huizenjacht in Altona -
maar zonder hulp van het Nederlandse Consulaat.

We arriveerden in Victoria - maar we hadden nergens om to slapen of te wonen. Het Nederlandse Consulaat kon of wilde ons niet helpen met accommodatie of zelfs met inlichtingen daarover. We vroegen of zij iets wisten over hostels of zoiets- maar werden verteld dat we het zelf maar moesten uitzoeken.

De eerste nacht sliepen we in een caravan park in Sunshine, aan de Tottenham road, vlak naast de spoorlijn. En de muggen waren daar erg bloeddorstig en vielen aan! Frits werd zo dikwijls gestoken, dat de juffrouw bij de apotheek dacht dat hij waterpokken had.

De volgende morgen reden we rond om woonruimte te vinden. Zo belandden we in de volgende voorstad, Altona waar in de winkelstraat, nogal wat makelaars een kantoor schenen te hebben. Met huurhuizen geadverteerd in de etalages. Dus wij zo'n beetje van makelaarswinkel (want dat was het eigenlijk wel) naar makelaarswinkel om te kijken of we wijs konden worden uit die aanbiedingen.

Nou, en toen vonden we Alf Ward, of eigenlijk: Alf Ward vond ons. Hij moet gezien hebben dat wij niet erg

Tom Coolman: Mijn Verhaal

ervaren waren in de manier waarop dit allemaal werkte, hij sprak ons aan en in half engels half Nederlands, wisten we hem uit te leggen, dat we woonruimte zochten.

Nou Alf had daar wel een oplossing voor - hij wilde ons zijn huis wel verhuren om zo zelf wat extra inkomen te hebben. En ja, geld spreekt alle talen, dus we begrepen elkaar wel. Nu, we konden zijn huis de dag erna al intrekken. Hij gaf ons het adres in Altona West; we mochten eerst het huis gaan bekijken, voordat we zijn aanbod aannamen. En ook Alf wilde er toch nog wel even over denken.

Zijn huis was nogal groot en we waren echt wel geïnteresseerd maar we vonden wel dat Alf er een klein beetje armzalig uitzag - waardoor we er niet zo zeker over waren.

Toen we het huis gezien hadden, en er uitliepen, ontmoetten we Alfs burens. Dat waren toevallig ook Nederlanders: Peggy en Mike van Dijk. Zij verzekerden ons dat Alf best te vertrouwen was en dat we zijn aanbod gerust aan konden nemen, we vonden dat we weer geluk hadden gehad - en besloten Alf's aanbod aan te nemen.

Onze Huisbaas Alf Ward of Altona

Dus, op 15 Februari 1966; ik weet de datum nog zo goed omdat juist op die dag, Australië overging van Ponden

Tom Coolman: Mijn Verhaal

naar Dollars, het decimaal stelsel, trokken we in Alf's huis op 13 Dove Ave, Altona West. Dit was vrij dicht bij Monsanto, waar ik zou gaan werken. De afspraak was, dat Alf ook in het huis kon blijven: de woonkamer zijn terrein, daar kon hij op de bank slapen. De schuur was ook voor hem, voor zijn gereedschap en vishengels en zo. Hij mocht met ons mee eten, maar moest dan wel voor het vlees zorgen. Alf werkte op de slachthuizen als wol classificeerder - dus dat was allemaal goed georganiseerd. We spraken af dat wij hem \$13.00 huur per week zouden betalen.

We werden goed bevriend met Alf. Ik ging met hem vissen, in zijn houten boot, om snapper te vangen in de Baai. We leerden hoe Australiërs aten, en hij nam me mee naar de Essendon Football Club; wel voetbal maar helemaal niet wat men in Nederland als zodanig kent; 'Aussie Rules' een beetje rugby en dan zijn er wat specifiek Australische regels - dus dat was wel even wennen. Hij leerde ons ook de manieren en tradities van het leven als een Australiër. Hij was heel goed voor onze jongens Marcel en Frits, en hield ze goed in de gaten. Wij waren heel tevreden met het leven daar in Altona - alles werkte in ons voordeel.

Nieuwe vrienden Michael & Peggy van Dijk.

Vanaf onze eerste ontmoeting met de van Dijks, waren we al vrienden. En dat bleef zo meer dan twintig jaar. Peggy en Mike waren echt onze beste vrienden. We

Tom Coolman: Mijn Verhaal

hadden veel feestjes samen en gingen ook samen op vakantie. Zelfs een 10 daagse cruise op de Fairstar, waarbij we allemaal samen in dezelfde hut sliepen. We hadden echt veel plezier. Toen hun zoon Michael omkwam door een auto ongeluk, waren wij de eersten die erbij waren om ze te troosten.

Maar die vriendschap viel weg toen wij later zagen hoe de Van Dijks echt in elkaar zaten. Het was echt een probleem voor ons dat ze geen echte begrafenis wilden verzorgen voor hun moeder, mevrouw van Os, die de 92 jarige leeftijd had bereikt. En dat terwijl ze het geld hadden om een passende begrafenis te bekostigen. En zelfs aan het graf gaf niemand een woord van afscheid of zo..

We hebben nog wel aan Peggy and Mike te danken dat we uiteindelijk in Melton terecht zijn gekomen. Zij hadden een perceel in Rockbank - vlak bij Melton, als een investering - en raden ons aan daar eens rond te gaan kijken. De huizen percelen in Melton waren vrij laag geprijsd en hielden het voordeel in, dat het vrij ver van het industrie gebied af lag - en dat het wel een prettige omgeving leek te gaan worden. Dus in de archieven valt het na te gaan; wij kochten daar een perceel. Om precies te gaan: op nummer 21 Blackwood Drive, Melton South.

Het perceel was een leeg stuk grond - de weg was nog niet aangelegd en er was nog geen electriciteit, gas, of

Tom Coolman: Mijn Verhaal

water. Je post arriveerde op het postkantoor van Melton Zuid, waar je het op kon halen. We betaalden 595 pond (\$1190) en nog een bedrag aan gemeentelijke belasting van zo'n \$35. Dat was in 1968; Melton had een totale bevolking van 3000 zielen. Wij spaarden hard en konden het perceel afbetalen toen we het huis begonnen te bouwen - ons eerste eigen huis!.

Footscray Institute of Technology

Mijn Nederlandse Diploma's werden in Australië niet erkend. Ik vroeg een 'Electrical Right's certificaat aan en met dat certificaat kon ik tenminste aan de slag, maar alleen als medewerker. In Holland was ik volledig gekwalificeerd Electriciën en ook gekwalificeerd instrument maker, maar dit werd niet geaccepteerd in Australië.

Begin 1967 werd ik bij de APC aangenomen als Instrument Maker, maar in de olie industrie moest een Instrument Maker, om de hoogste salaris niveau te bereiken, ook een Industrial Electronics course voltooid hebben. Omdat ik al veel ervaring had op dat gebied, mocht ik het eerste jaar van die cursus overslaan, maar moest nog wel twee jaar naar de avondschool bij het Footscray Institute of Technology. De Cursussen in Holland waren altijd van een veel hogere kwaliteit geweest, maar ik moest hier door. Na die twee jaar had ik al mijn kwalificaties voor de olie industrie en zat nu op het hoogste salaris niveau.

1967 We gaan naar Melton..

We namen contact op met Dewar home builders die een goede naam hadden in Melton. Zij bouwden ons huis voor \$9,200.00, compleet met oprit. Om de bouw af te kunnen maken vroegen we een lening aan van \$7,200 bij de Victoria State Savings bank. De rest hadden we zelf al gespaard en nu kon de bouw dus beginnen. We waren natuurlijk heel enthousiast met dit project en gingen vaak kijken hoe het erbij stond. Toevallig waren er nog drie huizen in aanbouw in onze straat en dat zorgde er voor dat onze electriciteit gelijk aangesloten kon worden - dat kwam niet zo dikwijls voor zonder een lange wachttijd.

We konden er op 7 December 1967 intrekken. Ik was toen al bij APC in Altona gaan werken als Instrument Maker. Met mijn regelmatige inkomen, hard sparen, en heel veel overtijd werken slaagden we er in om de lening binnen vier jaar af te betalen.

Ann droeg ook haar steentje bij met een baan bij Woolworth in Melbourne op de Kaas afdeling. Als ze tijd over had maakte ze ook nog dameskleding naar maat. Daar was ze erg goed in. Dat extra inkomen hielp ook - hoewel Ann zelf daardoor een druk, en niet zo gemakkelijk leven had. We hadden uiteindelijk ook onze twee zoons.

Tom Coolman: Mijn Verhaal

Marcel was op de lagere school in Melton South, en Frits was op Preps in Victoria Hall, in Melton South. Toen we verhuisden naar Blackwood Drive, leerden we al vlot meer Nederlanders kennen. zoals Bill & Mary Groenewoud en Joan & Keith Harkink. Die woonden in de straten achter ons huis, en waren in de weken voor ons verhuisd. Ann stopte met werken na de geboorte van Yvonne. Dat was op 29 Januari, 1970, in het ziekenhuis van Bacchus Marsh. Onze baby was een schattig meisje!!

In 1972 vond Ann een baan als receptioniste, bij de Melton medische kliniek. Daar werkte ze de volgende 6 jaar voor Dr. Mitchell en maakte ze ook veel vrienden. In die tijd bezocht Dr. Mitchell de Melton kliniek maar een keer in de week, op dinsdagmiddag, in de Mechanics Hall. De kliniek werd al gauw uitgebreid en Mary Groenewoud werd ook aangenomen als receptioniste, op aanbeveling van Ann. De familie Groenewoud werden onze beste vrienden en we zijn nog steeds goed bevriend. We kaarten iedere week nog, afwisselend bij wie maar altijd op dezelfde avond. En dat is altijd weer speciaal.

Altona Petro Chemical Company.

Het leven was nu goed met veel werk bij de APC. Ons huis in Blackwood drive was klaar, de tuin zag er goed uit en het huis was ook helemaal aangekleed. We lieten een garage bouwen aan het einde van de oprit en installeerden 240 volt electriciteit.

Een schutting om ons huis..

Om een beetje meer prive te zitten begonnen we met een schutting te bouwen aan de rechterkant van het huis. Het is eigenlijk zo dat de schutting tussen twee percelen voor rekening komen van de twee burens, ieder betaald 50% van de kosten van bouw en eventueel onderhoud. Maar als je pech hebt dan zijn de burens daar niet in geïnteresseerd en dan is het moeilijk om dat af te dwingen.

Onze beide burens wilden niet aan een muur meebetalen - ze wilden eigenlijk helemaal geen muur - dus ik besloot dat we het dan maar tenminste aan een kant van het perceel zelf een schutting moesten zetten, om de kosten te beperken. En dat was al 142 voet (Meer als 43 meter) ; We groeven zelfs de gaten, waar de grote palen in de grond moesten, met de hand. En toen de rest Toen nog een kippenhok, en de bouw constructie in de tuin was klaar. We zetten toen alleen ook nog wat fruitbomen in de grond.

Beton mengen, maar dan met de hand .....

De garage was gebouwd door een kleine aannemer, maar de betonnen vloer konden we zelf wel aan - dachten we. Nou dat was wat - vele maanden hard werk, en heel wat 'bloed zweet en tranen' voor het hele gezin. We deden

Tom Coolman: Mijn Verhaal

dit door het beton in een kruiwagen te mengen en daarmee stukje voor stukje de vloer te vullen en dan dat gedeelte af te strijken. Dat was een hele klus!

Ik vergeet ook nooit de keer - de garage vloer was klaar, maar er moest nog een heel groot stuk beton worden gelegd tussen de garage en de oprit: 8 bij 20 meter. We hadden hard gewerkt op de vrijdag en de garage vloer was af. Ik had de Holden Panel Van, onze auto, zoals ik trouwens altijd deed, voor de garage op een stuk grond waar nog beton moest worden gelegd, gezet. Ik zou Zaterdagmorgen weer gaan werken en dat waren overuren. 's Nachts regende het flink en toen ik 's morgens in de wagen stapte om naar mijn werk te gaan wilde de wagen niet het beton van de afrit op! Het nam me zes uur om de wagen uit de modder en op de afrit te krijgen - overwerk weg natuurlijk.

We betalen het huis af en kopen huur villas

Door hard werken en sparen slaagden we er in ons huis af te betalen in slechts 4 jaar. Moet je weten dat de huurkoop begon met \$48 per maand maar al vlot was gestegen naar \$50 per maand. We kochten een twee bedroom villa van mijn schaak vriend Johnny Tarabene. Hij was bouw ondernemer en wilde nog meer huizen in de omgeving van Melton bouwen met dat geld. Dat werkte goed uit en later kochten we nog een villa van hem voor \$28,500

Tom Coolman: Mijn Verhaal

In 1984, was er nogal wat onderhoudswerk aan ons huis in Blackwood Drive, en dat betekende kosten maken. We wisten nu ook dat er een snelweg nog geen 200 meter van ons huis zou worden aangelegd, met al het lawaai dat je daarvan krijgt. Daarom besloten we maar aan een nieuw huis te beginnen, in de buurt van de golf baan, een veel betere omgeving.

Frits heeft blinde darm ontsteking.

Gedurende al dat werk met de betonnen vloer kreeg Frits, terwijl hij beton aan het mengen was in de kruiwagen, veel pijn in zijn buik. Ann ging met hem naar de dokter in Bacchus Marsh. Een paar uur later kregen we een telefoontje van Ann. Ze had Frits meegenomen naar het Williamstown Ziekenhuis, want hij moest onmiddellijk aan zijn blinde darm geopereerd worden, arme Frits! En Frits was degene die altijd klaar stond om te helpen - die had echt een zacht karakter. Marcel was meer 'The tough guy'. Hij hielp me wel als het echt nodig was. Maar hij ging liever uit met zijn vrienden. Ook niets verkeerd aan maar zo is ieder kind anders.

Naturalisation Ceremony en we kiezen een andere achternaam.

Op 11 Augustus 1975, werden we genaturaliseerd in de Melton Council chambers ceremony, door de burgemeester van Melton: Jeff Robinson, en in

Tom Coolman: Mijn Verhaal

aanwezigheid van alle Raadsleden van Melton. De ceremony bestond uit het officieel overhandigen van ons certificaat van Australisch Burgerschap. Dat certificaat maakte ons niet alleen Australische Burgers maar hield ook een naamwijziging in van Gigengack tot Coolman.

Tom Coolman	was: Antonius, Adrianus, Maria Gigengack
Ann Coolman	was: Anna, Maria, Antonius Gigengack / Koelman
Marcel Coolman	was: Marcel, Antonius, Maria Gigengack
Frits Coolman	was: Frits, Antonius Maria Gigengack

Yvonne Maria Gigengack

Yvonne was in Australië geboren, en had daarom automatisch de Australische Nationaliteit.. Haar naam kwam dus niet op het certificaat. Maar dat betekende ook dat ze de achternaam Gigengack behield, maar ze mocht wel de achternaam Coolman gebruiken. Toen ze uiteindelijk met Rohan Burns trouwde veranderde haar naam ook natuurlijk.

De schooljaren van Marcel, Frits en Yvonne.

De kinderen deden het alle drie goed op school, ze kregen de hoogste cijfers. Wij moedigden ze altijd aan ook. Ieder kreeg \$25 aan het begin van het eerste jaar

Tom Coolman: Mijn Verhaal

middelbare school, met de belofte dat daar \$5 bijkwam voor ieder goed jaar rapport. Dat was toen nog wel veel geld voor die kinderen. Ik herinner me nog hoe, in de tijd dat de een of de ander in een reken periode zat, we allemaal samen de rekentafels zaten op te zeggen onder het eten, aan tafel.

Yvonne bracht haar middelbare schooljaren door op de Melton High School tot ze het HSC certificaat behaalde. Het laatste jaar werkte ze ook nog zes maanden om daarna bij John zes maanden naar Holland te gaan.. Toen ze terug kwam begon ze aan haar verdere opleiding bij de Royal Melbourne IT Universiteit. Ze haalde daar haar Accounts BCA diploma, en we waren allemaal verschrikkelijk trots op haar.

Het ontwerp en de bouw van ons nieuwe huis.

We kochten een perceel en ik deed het kadaster werk van meten en plan indienen zelf. Het perceel was aan een open weg gelegen Voor het perceel moesten we \$10,500.00 betalen. Nu konden we dus aan het ontwerp van ons nieuwe huis gaan denken.

Ik kreeg een copie van een ontwerp dat John Tarrabene had. We vonden het erg goed, maar maakten wel een paar veranderingen. Wat groter; de hoogte van het plafond ging van 2.40 meter naar 2.55 meter en we voegden de garage aan de bouw van het huis toe - onder

Tom Coolman: Mijn Verhaal

een dak dus. Ik specificeerde een zwaardere maat betonijzer in de fundering en in de rest van het bestek ook meer ijzer. Ik begon aan de fundering te werken in de eerste week van December 1984. Op 4 Maart 1985 nam ik 'Long Service Leave' (Een speciale extra vakantie regeling voor langdurige werknemers) voor drie maanden. Ik slaagde er in het hele huis te bouwen voor \$48 000. En net vier dagen voor ons 25 jarig huwelijksfeest konden we ons nieuwe huis betrekken. We moesten toen nog wel een certificaat hebben van de Gemeente om de bouw goed te keuren. En de woonvergunning. Ons 25 jarig huwelijksfeest was fantastisch. De garage was tot feestzaal gemaakt en het was een heel feest, met een dansvloer en lange tafels met eten..

Ik werd ziek.

Allemaal mooi en goed maar al dat harde werken presenteerde me later wel met een grote rekening. Ik was zo bezig geweest, met mijn werk, met het bouwen van mijn huis en alle andere beslommingen daarbij, dat ik duizelingen in mijn hoofd begon te voelen. De dokter constateerde dat ik last had van vertigo door het uit balans zijn van mijn binnenoer evenwichtsorgaan. Zelfs nu, na al die jaren, heb ik nog evenwichts stoornissen. Maar ik ben trots op wat ik heb gepresteerd.

Tom Coolman: Mijn Verhaal

met het zelf bouwen van mijn eigen huis en het op tijd afkrijgen nog ook.

Dubbel gekwalificeerd,
Electrificatie en Instrumentmaker.

Maar ik was het er nog steeds niet mee eens, dat ik niet werd geclassificeerd als Electrotechnicus hier in Australia. Dan maar weer terug naar school en natuurlijk

avondschool. Eerste kwalificatie was als Electrical Apprentice. Weer terug naar school; nu mijn diploma als B graad electricien. Weer terug naar school - all die klassen i elektrotechniek werden in de Footscray Institute of Technology gehouden - om dan eindelijk mijn A Grade electrical licence in 1989 te verkrijgen. Ik was nu eindelijk weer een:
GEKWALIFICEERD, MULTIPLE ELECTROTECHNICUS!

Tom Coolman: Mijn Verhaal

CORPORATE AFFAIRS
1194143

FORM 2
BUSINESS NAMES ACT 1962
Section 7 (4) and (5)

No. 1176916E

**V
I
C
T
O
R
I
A**

**CERTIFICATE OF
REGISTRATION
OF BUSINESS NAME**

I hereby certify that the business name
MULTISKILLED ENGINEERING

was on 30 August 1984

registered, pursuant to and subject to the
Business Names Act 1962.

Given under my hand at MELBOURNE, this 30 August 1984

for Commissioner for Corporate Affairs

Altijd problemen met de vakvereniging.

Toen ik 50 werd in 1990, moest ik min of meer ontslag nemen van APC. De vakvereniging wilde me niet accepteren met dubbele kwalificaties. Op den duur was

mijn gezondheid me meer waard dan door te blijven duwen bij de APC. De vakvereniging gaf gewoon niet op. Moet je nagaan dat ik zelfs lid was van de ETU vakvereniging!

Niet gemakkelijk uit te leggen hoe het allemaal in elkaar zat. De instrumentatie werkplaats bij de APC was daarvoor nooit een werkplaats geweest waar alleen de leden van een bepaalde vakvereniging mochten werken; zoals in heel veel plaatsen in Australië. Op gegeven tijden hadden we mensen van allerlei verschillende vakverenigingen daar in dezelfde shift. Leden van de ETU, de ASE en de AMWU. Daar waren nooit problemen door gekomen.. Het echte probleem was dat sommige Instrument makers de electriciens haatten - en andersom ook. Ze konden gewoon niet met elkaar werken. Je zat altijd over je schouders te kijken.

In Februari 1990, gedurende een luchtime vergadering werd besloten dat er alleen maar leden van een vak vereniging in de Instrument Werkplaats mocht werken, en dat was de AMWU. Vanaf dat moment wilde er niemand van de medewerkers in de werkplaats nog wat met me te doen hebben. Drie maanden lang zat ik in een kantoortje niets te doen. Ik vond uit dat de managers helemaal niet blij met mij waren en achter mijn rug om probeerden de AMWU te benaderen om te helpen de zaak op te lossen. Ze deden dat allemaal heel voorzichtig om te voorkomen dat de zaak op een staking uit zou lopen. Mijn zenuwen begonnen me parten te spelen, en

Tom Coolman: Mijn Verhaal

ik begon de effecten van hoge bloeddruk te voelen. Thuis werd het ook steeds moeilijker omdat ik het af en toe echt op mijn zenuwen had.

Het argument werd uiteindelijk voorgeleid voor het Industrieel Gerecht. Dat was in Mei 1990 in Adelaide. Ik wist er op dat punt helemaal niets van dus ik was er dan ook niet bij. Maar de zaak werd toen overgeheveld naar Melbourne en daar was ik er natuurlijk wel bij. Ik hoorde het allemaal aan en besloot dat het veel beter zou zijn - voor mij ook - als ik een overeenkomst met het bedrijf kon sluiten om me met vervroegd pensioen te laten gaan. Ik ben dat eens nagegaan en vond uit dat die mogelijkheid bestond, als beide partijen het er mee eens waren, de APC en ikzelf. De APC was happy om het probleem te zien verdwijnen. In een speciale Industrieel Gerecht verhoor in Juni 1990 werd dat voorstel aangetekend als geaccepteerd door beide partijen.

Dus na 24 trouw voor de APC gewerkt te hebben, werd ik er op 1 Juli 1990 min of meer uitgedreven - ik ging met vervroegd pensioen op mijn 50ste . Ik heb een paar van die vergaderingen opgenomen en de tapes heb ik nog. Ik kreeg al mijn vakantie uitbetaald, en het gehele pensioen. Wat van dat geld werd gebruikt om allebei de investerings flats af te betalen; Barrie's Road and Child Street, en de rest van het geld ging in de CBA roll-over fonds en de investerings rekeningen .

De 'Ace of Spades'

Tom Coolman: Mijn Verhaal

In 1991 begon ik mijn eigen onderneming: 'Ace of Spades' Onderhoud en reparatie van huizen. Ik werkte vooral voor makelaars, en vooral aan huurhuizen; maar na 14 maanden vond ik het welletjes.

Multiskilled Engineering

Toen werd ik door Skilled Engineering gebeld met de vraag of ik 8 dagen op de Newport Centrale wilde komen werken.

Nu, die grote generatoren was wel iets wat mij interesseerde.

Ik moet daar wel een goede indruk hebben nagelaten, want een paar weken nadat die 8

dagen om waren, belde de Onderhouds Manager mij

**MULTISKILLED ENGINEERING
ELECTRICAL & INSTRUMENTATION CONTRACTOR**

RESUME - TOM COOLMAN

NAME: TOM COOLMAN

ADDRESS: 14 Raleighs Road
Melton Victoria 3337
Ph: (03) 9743-5588

DATE OF BIRTH: 04/03/1940

QUALIFICATIONS: 'A' Grade Electrical Contractor Licence and Instrumentation certificates obtained in Holland.
- Completed equivalent studies in Australia to obtain 'A' Grade Electrical Licence in Victoria.
- 3 Years Industrial Electronics.

EXPERIENCE: I have had a total of thirty years of work experience in the electrical and instrumentation fields, in heavy industrial Plants, as highlighted below.

1992 To Present: Self Employed - Multiskilled Engineering

-My main contracts so far have been with: Kemcor Australia; Newport Power Station, and some smaller contracts of various degrees.

1. Newport Power Station:
Listed below are some of the projects I undertook:
-Successfully trained 3 electrical Apprentices to obtain their instrumentation qualifications.
-Bentley Nevada Vibration Installation on Turbine and Generator.
-Overhaul B.F.P. 4 & 1 Instruments.
-Fuel oil system Calibrating and installation
-F.A.D.'s in Boiler House replace Bently Actuators with Valtok
-E.D.C. Replacing Battery Chargers
-Reverse rotation modifications, and speed indication.
-LAB wetrack, replace analytical instruments

2. Kemcor
-Assist co-ordinate turnarounds.
-Assist in maintenance of instrumentation during peak times.
-Teaching on Bentley Nevada vibration monitoring system.

Tom Coolman: Mijn Verhaal

persoonlijk om te vragen of ik terug wilde komen als apprentice trainer voor multiskilled apprentices.

Hij bood zelfs aan om me te helpen bij het opzetten en registreren van mijn eigen bedrijf, iets wat nodig was, als ik als 'Contractor' voor hun wilde werken. Ik registreerde het bedrijf: "Multi Skilled Engineering", in mijn naam natuurlijk, verzorgde de verzekering - die ik beslist moest hebben - en alles was voor elkaar. We werkten uit wat ik kon rekenen en ik kon beginnen. Ik heb 6 jaar als trainer gewerkt voor NPS maar was ondertussen ook begonnen met kleine contracten en dan als MSE.

Toen het werk by NPS was afgelopen, kwam mijn bedrijf, de MSE pas goed op gang. Ik adverteerde bij de plaatselijke chemise industry en dat liep goed. Ik heb voor Kemcor Altona (ex APC) en nog een paar andere bedrijven gewerkt. Soms werkte ik 14 uur per dag, 7 dagen in de week. Als contractor kon dat - had de vakvereniging eens moeten weten - maar het was allemaal wel binnen de reglementen, dat wel.

Zoveel vrienden ...

Mary and Bill hadden een 'sta-caravan' in het 'Time out' caravan park in Tocumwal aan de Murray Rivier. We zochten hen daar heel dikwijls op en hadden altijd veel plezier samen. Zo leerden de twee gezinnen elkaar heel goed kennen. Zij hadden twee kleine kinderen - twee

Tom Coolman: Mijn Verhaal

meisjes. In die tijd gingen we ook naar Wilson's Promontery met beide gezinnen. Rose and Fred Benello kwamen daar ook. De kinderen speelden dan cricket op het strand..

Ik moet ook Joop and Suze Wilke noemen, uit Werribee. ik leerde Joop kennen door mij werk bij APC. Hij was ook instrument maker. Zij hadden vijf kleine kinderen. We werden bevriend met hen, maar niet zoals met Bill & Mary. We gingen samen op vakantie naar Halls' Gap en naar het Jan Jack strand. Suze is Yvonne's peettante. We zagen elkaar regelmatig maar alleen als we bij hun in de buurt waren - in Werribee.

.....en familie

Langzamer aan werd het leven wat rustiger en was het financieel ook wat gemakkelijker; dus gingen we op betere en langere vakanties. We gingen naar Adelaide, waar we bij Connie Keyzer en haar man Kees logeerden, Connie was Ann's zus natuurlijk. Als we

Xmas 2009.
Marcel, Julie, Yvonne, Rohan,
Jamie, Ann, Tom
Nathan and Tara

Tom Coolman: Mijn Verhaal

Connie hoorden of zagen hoorden we ook altijd al het nieuws van Bertus en Hillie Koelman, die bij hun in de buurt woonden in Adelaide. We hadden altijd een goede band met Kees en Connie. Kees overleed in September 2001, en Conny op 26 Juni 2012. Drie dagen voor haar 70ste verjaardag. Weer een schok voor de hele familie en zeker voor Ann. Wij gingen naar de begrafenis waar veel van haar vrienden ook waren. Anja en Sandra, haar dochters en ikzelf gaven speeches, een passende finale voor Conny and Kees Keizer.

Door de jaren heen hadden we altijd een warme vriendschap onderhouden. We waren dikwijls samen op vakantie, ook wel bij elkaar thuis. Ann's broer Wim woont in Newcastle NSW en haar broer Frits in Holland. Wij houden wel contact met Wim maar de verbinding met Frits and Gerda is volledig verbroken. Het beste contact dat we met Ann's familie hebben is met Willy en Gunther. Als ik op vakantie ben in Holland moet ik hun altijd even opzoeken, en dan blijf ik er soms ook slapen.

..... en ons gezin

Marcel and Carmen trouwen.

Marcel en Carmen trouwden op 19 Oktober, 1985. Wij konden goed opschieten met de Peters familie en hadden veel leuke feestjes samen. Jamie werd op 2 Juni, 1989 geboren een heel aardig ventje. De tweede was Lee, geboren op 16 Augustus, 1990. Natuurlijk weer een

Tom Coolman: Mijn Verhaal

lieve jongen. We hielden veel van allebei de jongens. Wij pastten op ze en zorgde veel voor hen. Jamie en Lee vonden het prachtig als we ze meenamen naar de speeltuin in onze buurt. En het zwembad was ook een speciaal iets voor hen. We hebben heel veel happy days met hun doorgebracht.

Marcel en Carmen begonnen plannen te maken voor het huis dat ze op hun perceel in Greendale wilden laten bouwen. Dus Ann en ik dachten dat het leuk voor hun zou zijn als wij hielpen met wat van ons pensioengeld -

Ann, Tom, Yvonne, Rohan, Tara,
Nathan

zodat ze hun huis af konden betalen en hun nieuwe huis financieren. Dat zou hun een nieuwe start geven. Marcel en Carmen waren natuurlijk erg dankbaar voor dit gebaar. Toen ze hun huis verkochten in 1991 hebben ze het allemaal mooi terugbetaald. En het nieuwe huis was klaar om naar toe te verhuizen. Ik heb ze daarvoor maar een zeer lage rente gevraagd. Ik heb trouwens ook nogal dikwijls de handen in elkaar voor ze geslagen en geholpen met de bouw van hun huis en natuurlijk de electriciteits installatie.

Tom Coolman: Mijn Verhaal

Lee en Jo zijn op 30th March 2012 getrouwd; zij hebben een dochter Lily die dus mijn achter kleindochter is, en werd geboren op 16 juli, 2010. Harry werd op 10 maart, 2013 geboren.

Rohan and Yvonne

Op 9 November, 1996 trouwde Yvonne met Rohan Burns. Het was een prettige trouwdag. Alles was perfect. Rohan is een rustige man die zich goed bij onze familie aanpast Van zijn vak is hij meubelmaker maar dat brengt niets op. Hij begon vrachtwagens te rijden; de vrijheid van de open weg is veel prettiger dan een stoffige werkplaats. Rohan is nu teruggekeerd naar meubel transporten, wat hij nog het liefste doet. Maar hij werkt ook nog steeds aan meubels en ander timmerwerk in zijn garage/werkplaats.

Later toen Rohan & Yvonne hun nieuwe huis in Echuca hadden gebouwd,

16 juli 2011
Jamie, Rohan, Yvonne, Marcel, Julie,
Ann, Tom, Lee, Tara, Nathan, Lily
and Jo

Tom Coolman: Mijn Verhaal

beloofde ik voor hun grote schuur te betalen voor een maximum van \$15,000 en dat deden we dan ook. Marcel & Carmen woonden toen al in hun huis in Greendale en ik gaf hun hetzelfde bedrag om hun huis af te maken.

Nathan werd geboren op 8 augustus, 1999. Nathan is de handyman. Hij werkt graag met gereedschap en is er zelfs over aan het denken om in mijn voetstappen te treden als electrotechnicus. Hij heeft er zeker wel de capaciteiten voor..

Tara werd op 12 Juni, 2001 geboren; onze eerste kleindochter. Pink heeft haar voorkeur en toen ze klein was, ging ze dan ook het liefst in pink gekleed; daarom heb ik haar het troetelnaampje van 'Pinkie' toebedacht. Ze volgt me overal als een schaduw. Wij houden allemaal van haar. We houden verschrikkelijk veel van al onze kinderen, en we vinden ze allemaal prachtig.

Frits overleden.

Nadat ik bij de APC met werken gestopt was, gaf ik mijn naam op bij Skilled Engineering en deed wat werk voor hun op een aantal verschillende plaatsen, maar vooral bij Monsanto in Footscray. Het was daar dat ik een urgent telefoontje kreeg op Zaterdagmorgen 5 Januari 1991. Ann vertelde me dat Frits een paar uur eerder, dezelfde morgen was overleden. We vonden het allemaal verschrikkelijk. Ik ging naar huis in een waas. Niemand had toch ooit kunnen denken dat zoiets zou kunnen gebeuren op zo'n manier - een zoon, een broer - die nog

Tom Coolman: Mijn Verhaal

zoveel leven voor zich had. - de wereld lag aan zijn voeten. Hij was gezond - had geen enkel gezondheids probleem waar we van wisten. Hij had goed werk. Machine bankwerker voor mr. King. Hij kon goed met Mr King, die een leuk gezin had, opschieten en hij had veel vrienden.

Frits was naar West Australië gegaan; een beetje op zoek naar avontuur. Maar het liep niet zo goed tussen hem en zijn meisje Vicky. Hij was echt verliefd op haar, en wilde trouwen en aan een familie beginnen. Maar Vicky was hem niet trouw en ging ook om met andere jongens en plaagde Frits daar zelfs mee. Vicky was een onvolwassen en slechte meid. Ik hoop haar nooit meer te zien. Ieder jaar krijgen we een mooie kaart op die dag in Januari van Mr King ter herinnering aan Frits. Mr King is een zorgzame man die ook zo zijn eigen problemen heeft.

De schok die de dood van Frits veroorzaakte, heeft een zware uitwerking gehad op ons allemaal. Vooral voor Ann die er diabetes en hartklachten aan overhield. Ik denk dat Marcel en Yvonne ook zwaar geraakt zijn door Frits' dood, maar dat ze eigenlijk niet echt de pijn afgehandeld hebben. Ze hielden zich zo goed toen we er allemaal doorgingen. Zij moeten er toch ook wel onder geleden hebben Maar hebben het op hun eigen manier verwerkt - we bewonderen hun daarvoor.

Schuilen in het geloof.

Ikzelf vond een schuilplaats in het geloof en werd actief lid van de Uniting Church in Melton. Ik vond daar heel veel liefde, blijdschap en begrip. En toch wisten weinig mensen daar van mijn verlies.

Ik heb dikwijls geprobeert om Ann zo ver te krijgen dat ze haar vertrouwen aan God schenkt, maar ze blijft afwijzend. Ze gaat heel af een toe met me mee - meestal met Kerstmis en Pasen.

De laatste tijd ben ook ik wel wat teleurgesteld in de kerk. vanwege ideeën waar ik mij toen niet in kon vinden. En men schijnt ook samen te willen werken met de vakverenigingen als je zo ziet bij acties in Melbourne, waar de kerk bij de vakvereniging meedoet op hetzelfde platform. En zelfs als er geprotesteerd wordt over de auto race - de Grand Prix, is de kerk samen met de vakvereniging en ook op het punt van privatisering van nuts bedrijven. En zelfs het standpunt van de kerk op het gebied van de vluchtelingen is voor mij een probleem.

Invested into the ASX stock market

Als een soort van persoonlijk belang volgde ik de Beurs en kocht en verkocht regelmatig aandelen. Het ging goed en ik heb er nogal wat geld uitgehaald. Naar verhouding beter dan wat er met de huur van de villas te

Tom Coolman: Mijn Verhaal

halen viel.. Ik volgde lezingen en de vrije markt inlichtingen iedere woensdag op de Beurs. Ik heb erg veel geleerd over valkuilen bij investeringen. Ik heb ook een aantal boeken gekocht, want computers waren er nog niet. Maar de teletex op de Televisie was bijvoorbeeld ook een goede bron van inlichtingen daarvoor.

Ann en ik gepensioneerd

Nu Ann en ik allebei zijn gepensioneerd hebben we meer tijd voor ons en voor vakanties.

Meer 'Wedding Bells'

Lee en Jo trouwden op 30th March 2012; zij kregen een dochter Lily, geboren op 6 Juli,2010; dat is mijn achterkleindochter. Zij werd gevold door haar broertje Harry op 10 March 2013. *Marcel en Julie* zijn verloofd op 23 maart, 2013 en hopen op 25 oktober 2014 te trouwen.

Iedere dag lopen.

Ik vind lopen heerlijk. 'Bush walks' in Halls Gap, zelfs de hele weg naar de Pinnacle. Ik ben bij de 'Melton Bush walking club' gegaan in Augustus 2008 en ieder tweede weekeinde gaan we op een lange wandeling Het is ook een 'Social Club', en vier keer per jaar eten we samen uit. Lopen is mijn belangrijkste manier om fit te blijven en voor mij werkt het. Ik ben wat gewicht kwijt en voel me honderd procent fit wat betreft mijn gezondheid

Nog meer over vakanties.....

Het hele gezin ging mee met ons op vakantie - bijna ieder jaar - in een tent camperen, of met de karavaan. Naar 'The Grampians' of naar 'Wilsons Promontory'.

In maart 1979 zijn Ann en ik voor de eerste keer terug naar Holland geweest; en we hebben Yvonne, die toen 9 jaar oud was, meegenomen. Mijn vader was 6 maanden daarvoor op 29 september 1978 overleden.

Men had ons toen een groot 'Welkom Home' voorbereid. Ook in 1995 reisden Ann en ik samen naar Holland. Ik ben toen maar een paar weken gebleven. Ann is toen langer gebleven, om bij haar moeder te zijn die erg ziek was. Het was ook niet lang daarna dat haar moeder overleed. Ann is altijd blij geweest dat ze die kans had genomen, om afscheid van haar te nemen - en toen gedaan had wat ze kon voor haar.

In 1998 gingen Ann en ik, samen met Bill & Mary, naar Europa op een 22 daagse tour door Zwitserland, Italië, Duitsland, Parijs, Spanje en Holland. Het was echt een goede vakantie zo met z'n vieren. Alleen de toer bus zelf schiep een beetje een probleem. Veel te weinig ruimte voor mijn lange benen. Ik had echt problemen met zo lang in die bus te moeten zitten met zo weinig ruimte. Er waren 52 passagiers in die bus en er was niet een plaats met zelfs een beetje meer ruimte. Maar voor de rest was de trip heel prettig en we genoten er allemaal van.

Tom Coolman: Mijn Verhaal

We zijn twee keer op een cruise geweest; eerst in 1997, 12 dagen naar Noumea, Vanuatu, en Mystery Island. De tweede cruise was voor 10 dagen. Wij vonden het allebei heerlijk, de rustige atmosfeer, het vermaak en de goede maaltijden aan boord. We hebben veel leuke herinneringen aan die trips.

Ann heeft al heel wat jaren geen zin meer in trips overzee en daarom ben ik alleen op verschillende vakanties geweest. Ik vind het helemaal niet erg om alleen op reis te zijn. Dan kan ik gaan en staan waar ik wil. Meestal wandel ik rond en kijk naar al het moois en interessants in de prachtigste steden van de wereld.

Ik houd echt van reizen, maar ik heb wel veel last van jetlag. Na de laatste paar reizen naar Europa, had ik drie weken nodig om over jetlag heen te komen. Ik heb geprobeerd of het beter werkte voor mij als ik stopovers in Engeland of Malaysia nam. Maar ik vond uit dat ik niet kon slapen gedurende de 4 of 5 dagen stop overs. Het hoge vochtgehalte in de lucht; vooral in Kuala Lumpur en in Singapore maakten slapen bijna onmogelijk.

In Juli 2012 ging ik weer alleen op reis, maar deze keer op een rond-de-wereld trip. Het begon met vijf dagen in Hong Kong, 18 dagen Amsterdam, 4 dagen Praag, 3 dagen Los Angeles en werd afgesloten 4 dagen in San Francisco. Dat was de beste vakantie die ik me kon bedenken.

Amsterdam 2010 World cup Soccer.
Café op het Rembrandt Plein.

Dagboek, diary

Nog een aantekening: Vanaf 1976 heb ik een dagboek bijgehouden waarin ik mijn dagelijkse besommingen heb aangetekend. Als er soms iemand wilt weten wat ik dan wel op een bepaalde dag deed ben je welkom om er eens een kijkje in te nemen.

En: Mijn hele leven heb ik al gezegd dat ik met mijn 50ste met pensioen wilde .....

Tom Coolman: Mijn Verhaal

And also: Many thanks to Mr Herman Jansink.

Herman's expert advice in getting this booklet into a more printable form is very valueable. The Dutch editing and translation skill shown, transformed my English version to a much more readable and some lovely extra anecdotes he has mastered and put into practice.

Even with being Dutch from birth, I have trouble in editing and translating from English to Dutch. The sentence building is so much different and a direct translation just won't do. I call myself lucky to know Herman who is not shy in taking on the task of editing and translating.

Herman has helped me with such enthusiasm and energy. He has been my main inspiration in getting this booklet finely into a printable form.

Further my thanks must include Emmy, Herman's better half. They do have a busy life themself but just as the saying goes: "Ask a busy person and the job will be done"
Thank you Herman we got to know each other a lot better and I can call you a friend.

Tom Coolman, Melton - Winter 2014

Tom Coolman: Mijn Verhaal